

gør Standens store Flertal i Landet, maa for dens egen Skyld holde paa, at det skal gøres umuligt for uheldige Personer at ødelægge Standens hæderlige Omdømme. Dette er alvorligt, ligegyldigt, hvor det sker, men dobbelt i et Grænseland, hvor alt, hvad en Dansk gør sig skyldig i, kommer paa hele Folkets Kapsel." Disse Udtalelser er, som sagt, et Vidnesbyrd om Stemningen i hele Befolkningen. Sagførerraadets Formand og Sekretær var jo i Slutningen af Sommeren paa en Rejse i de sønderjydske Landsdele, saa vidt jeg ved for at undersøge en hel Række lokale Forhold. Jeg ved ikke, hvilke Resultater Sagførerraadet er kommet til, men naar der her i Artiklen i „Flensborg Avis“ hentydes til, at man ikke har nogen Garanti for, at saadanne beklagelige Foreteelser som de, der knytter sig til Sagførerne Hjørdemaals og Mikkelsens Navne, ikke skulde gentage sig, forekommer det mig, at det maa være en bydende Nødvendighed, at der snarest muligt træffes saadanne Foranstaltninger, at Befolkningen kan betrygges mod en Gentagelse af disse Tilfælde, thi Befolkningen i de sønderjydske Landsdele er vant til i en Sagfører at se en juridisk Raadgiver af en i moralsk Henseende uangribelig og pletfri Karakter.

Jeg skal derefter tillade mig at henvende den højtærede Trafikministers Opmærksomhed paa et Forhold, der er egnet til at fremkalde nogen Forundring. Det drejer sig om en Afskedigelse af 35 Jernbaneelever, der utvivlsomt maa ses i Forbindelse med de af Sparekommissionen foreslaaede Foranstaltninger. Denne Afskedigelse er foregaaet, forekommer det mig, under meget lidt hensynfulde Former. Eleverne er antaget i 16—17 Aars Alderen; efter et halvt Aars Uddannelsesstjeneste paa en Station er de paa Jernbaneskolen blevet underkastet den saakaldte foreløbige Prøve, der i grove Træk skal vise, om de bør forblive ved Etaten. Derefter sendes de atter ud til Tjeneste paa en Station, og det paalægges dem at forberede sig til en ingenlunde let Fageksamen. Som det i de senere Aar har været Praksis, plejer denne Forberedelse, som er praktisk og teoretisk, at vare ca. 2 Aar, derefter følger saa et 2 Maaneders Kursus paa Jernbaneskolen, hvor en systematisk Gennemgang af Stoffet supplerer hele deres Forberedelse, og i umiddelbar Fortsættelse deraf underkastes de første Del af Eksamen, sendes atter ud paa Stationstjeneste og underkastes saa efter 3 Maaneders Forløb anden og sidste Del af

Eksamen. Dermed er der nu gaaet 2—3 Aar, hvor Eleverne har været travlt optaget af at forberede sig til denne Tjeneste gennem praktisk og teoretisk Uddannelse. Hvis Eleven ikke i første Omgang bestaar denne Prøve, er det hævdunden Praksis, at han faar Lov til at forsøge sig endnu en Gang. Det er denne Ret, man pludselig og i Strid med, hvad der har været Tilfældet i Mands Minde, har frataget alle disse 35 Elever, medens man ved det næste Hold, 16 Elever, der gik op 3 Maaneder senere, ikke for een enestes Vedkommende er gaaet frem paa en saadan Maade. Jeg henstiller til den højtærede Trafikminister, at denne Sag tages op til Undersøgelse, at man i alle Tilfælde tillader de paagældende at forsøge sig endnu en Gang, og at man ikke lader den nødvendige Reduktion gaa ud over et rent tilfældigt Hold af Elever, medens man lader det blive ved det gamle for det næste Holds Vedkommende.

Jeg har endnu kun et Par enkelte Forhold at omtale. Som bekendt blev der under Krigen, særlig i Aarene 1916 og 1917, af den tyske Militærforvaltning i de sønderjydske Landsdele foretaget en hel Del militære Anlæg, hvorved der tilføjedes talrige af vore Landmænd ret betydelige Tab, og for disse saakaldte „Kriegsleistungen“, som anmeldtes til de tyske Myndigheder, har talrige Landmænd i lang, lang Tid ikke modtaget det Vederlag, som tilkom dem. Under de dansk-tyske Forhandlinger, altsaa 4—5 Aar efter, at de paagældende Anlæg havde været foretaget, blev for manges Vedkommende disse Erstatningsbeløb anerkendt, men de har nu paa disse lidt et ganske overordentlig stort Kurstab, der ikke mindst skyldes den Omstændighed, at de dansk-tyske Forhandlinger trak saa stærkt i Langdrag. Jeg skal henstille til den højtærede Statsminister at tage den Tanke op til Overvejelse, om der ikke kunde ydes en vis Kroneunderstøttelse til denne begrænsede Kreds af Personer, der efter de dansk-tyske Forhandlingers Afslutning har faaet Erstatning for disse „Kriegsleistungen“ udbetalt i tyske Mark og derved lidt dette store Tab.

Den højtærede Statsminister var i sin Fremlæggelsestale inde paa, at der maatte fortsættes med de Sparsommelighedsstræbelser, der har faaet et saa klart Udtryk gennem Sparekommissionens forskellige Betænkninger, og den højtærede Statsminister udtalte ved den Lejlighed, at det var hans Hensigt at nedsætte sær-